

Putování životem

Naše nedávná pouť do Žarošic nám připomněla, že celý náš život je putováním. Tuto skutečnost nám ovšem nemusí stavět před oči jen cesta na některé poutní místo. Já osobně si ji uvědomuji třeba i při našem každoročním pobytu v Roháčích, kam, jak víte, jezdíme v létě na týden s mládeží a potom i s dospělými. Výpravy do hor nám ukazují některé pravdy, které můžeme vztáhnout i na svůj život. Které to například jsou?

1) Nevadí, že jdeš pomalu, hlavně, že směr je dobrý. V horách (ale třeba i na pouti do Žarošic či jinam) příliš nevadí, když člověk nejde rychle. I pomalou, ale přitom vytrvalou chůzí nakonec dojde k cíli. Pokud si ale splete cestu, může pospíchat, jak chce: k cíli nedorazí. Je dobré si občas – třeba při přípravě na

Matterhorn

svátost smíření – udělat čas a ptát se Pána i sám sebe: Kam směřuje má životní cesta? Usiluji o skutečně důležité hodnoty? Mám před očima ten správný cíl?

2) Je důležité mít oči i srdce otevřené pro krásné věci. Hory nám krásu nabízejí tak nějak koncentrovaněji než mnohá jiná místa. Když se člověk

rozhlíží z horského vrcholu, je uchvácen nádherou a velikostí stvoření. Snadno potom zapomene na námahu, kterou musel cestou nahoru vynaložit. A přitom právě i díky oné námaze vnímá krásu kolem sebe intenzivněji, než kdyby se na vrchol vyvezl lanovkou.

V tomto světě jsme zahrnováni spoustou negativních a zneklidňujících zpráv, dotí-

rá na nás mnoho ošklivosti. Pro obranu proti tomu není nutné jezdit zrovna do hor. I kolem sebe – v přírodě, ve druhých lidech, ve svém vlastním životě – můžeš najít mnoho krásného. Musíš to ale chtít hledat a nacházet. A také se učit za to Bohu i lidem děkovat.

3) I na maličkostech záleží. Oblíbené rčení říká, že náš život se skládá z maličkostí. Přitom je ale snadno podceňujeme. Máme pocit, že nevdává, když to či ono zapomeneme, nesplníme.

Že se nic moc neděje, když někoho „trochu“ zklameme nebo si nenajdeme čas na blízkého člověka. Že není problém, když si nevyhradíme čas na modlitbu či na mši svatou.

Hory maličkosti neodpouštějí. Když někoho jistíš, musí být na tebe spolehnutí. Pokud si zapomeš jídlo, pláštěnku či oblečení, na hřebeni toho můžeš trpce litovat... Nejen na horách, ale i v běžném životě lidé potřebují, aby se na tebe mohli spolehnout. Také ke vztahu k Bohu patří věrnost

a spolehlivost. Bez ní se vztah k lidem i k Pánu stává vratkým a zranitelným.

Je před námi dnešek, zítřek, další dny. Nevíme, kolik jich ještě bude... **Snažme se, abychom šli svým životem správným směrem.** Mějme oči i srdce otevřené pro krásné věci. A usilujme o to, abychom byli lidmi, na které je spolehnutí. To vše nám může pomáhat, abychom „nezemdleli na cestě“. A abychom jednou dorazili do toho správného cíle.

o. Petr

PROGRAM NA PODZIM

Žij naplno dnešek!

Nenechej, aby tvou náladu určovalo počasí!

Věř, že tě Boží požehnání provází celý den!

Bud' pozitivní! Očekávej dobré!

Na druhých hledej to lepší!

Bud' soucitný a vnímavý!

Mluv jenom laskavě!

Přinášej dobro tam, kde není!

Nezapomínej, že nejsi sám!

(Bůh je vždy s tebou.)

Děkuj a bud' vděčný!

Požehnané podzimní dny přeje redakční rada

Život s pokorou

O panu JOSEFU BOHŮNOVI jsme v Cestě psali v roce 2019. Společně jsme vzpomínali na to, jak se stal kostelníkem, a co pro něho tato služba znamenala. Letos 23. července Josef Bohún zemřel a my bychom si ho ještě jednou chtěli připomenout.

Narodil se 20. března 1939. Když mu bylo osm let, zranil si jeho otec nohu sekrou při práci v lese, dostal otravu krve a zemřel. Tehdy zůstal s matkou a půlročním bratrem Vojtěchem sám a pomáhal mamince s chodem domácnosti a hospodářstvím.

Po vyučení pracoval nějakou dobu v Tatře v Hodoníně, poté přešel do zemědělství, kde zůstal až do důchodu. Jeho životním snem bylo stát se strojevodou. S radostí se staral o vinohrad, často se se svými přáteli setkával při pohárku dobrého vína.

S manželkou Marií vychovali čtyři děti, které byly jeho velkou radostí - Věru, Marii, Josefa a Martina. Bohužel syn Jožka, který byl nezapomenutelný pro svou milou a přátelskou povahu, zemřel v květnu 1999.

Od roku 1999 byl kostelníkem a svou službu poctivě zastával až do roku 2019, od roku 1990 byl také akolytou. Pečlivě se staral o kostel, který byl jeho druhým domovem. Pravidelně přicházel

a přijímal svátost smíření a svátost oltářní. Na „kostelníkování“ zavzpomínal pan Bohún v roce 2019: „Mockrát se stane, že je potřeba ministrovat. Já jsem jako kluk začínal za Jaromíra Pořízka. Tehdy se sloužilo v latině a my jsme se museli učit i latinsky odpovídat. Naštěstí to netrvalo dlouho a zavedla se čeština. Ale co všechno dělá ministrant, jsem si musel po těch letech připomenout. Když jsem zpočátku už jako kostelník ministroval, občas otec Petr musel dát znamení, co je potřeba.

Naštěstí jsem se do toho zase rychle dostal.“

A jak svoji službu kostelníka zpětně hodnotil? „Ze začátku jsem měl obavy, když nepřišli lidi na čtení či předčtení. Měl jsem nepříjemný pocit, když jsem se měl před lidmi postavit. Tak tak že jsem to zvládl dočíst. Ostatní povinnosti jsem dělal s poctivostí a důstojně. Kdyby mě to nebavilo, bylo by to špatné. Dělal jsem to vždy rád a ke slávě Boží. A i když jsem se snažil všem vyhovět, bohužel to nešlo. Stěžovatelé se najdou vždycky. Nejde se zavděčit všem.“

Josef Bohún ve vzpomínání ostatních

Syn Martin (a rodina Bohúnova):

Tato vzpomínka, ke které se člověku nevrací jedno-duše, není jen mojí vzpo-mínkou, ale i jeho manžel-ky, dětí a vnoučat.

Taťka byl velice otevře-ným člověkem. Životní postřehy a myšlenky byly trefné a věci si všímal ve správném úhlu pohledu. Vždy jsem v něm viděl člo-věka pozitivního se skrom-ným přístupem k životu. Dokázal se radovat z ma-ličkostí, byl šťastný na poli nebo ve vinohradě. Vzpomí-nám si také, jak ho dokáza-la rozveselit hezká písnička, kterou si rád zazpíval při každé příležitosti. V rodině

nám byl příkladným průvod-cem spravedlivého, klid-ného a trpělivého člověka s pokorným pohledem na svět. Vážil jsem si také toho, že dokázal vždy říkat věci na rovinu, a to i přesto, že to pro nás nebylo někdy jednoduché. Pakliže vycítil naději, bojoval až do po-sledních chvil. Víím, že mu oporou pro vše, co dělal, a jaký byl, byla víra, ze které čerpal.

Utkvěla mi v paměti si-tuace, kdy ho jeho dva pravnoučci v posledních dnech pravidelně navštěvo-vali s "lékařským" kufříkem, ošetřovali ho a svou bez-prostředností mu mnohdy dokázali vyvolat úsměv

na tváři. Mnohokrát jsem byl svědkem toho, jak se taťka bavil s klukama jako se sobě rovnými. A to jen potvrzuje, že se dokázal při-způsobit i mladší generaci a naslouchat jí.

Doted' vzpomínáme na jeho vtipné historky ze živo-ta, ke kterým se rád vracel. Osobně děkuju za cenné rady, hodnoty a vzory, které nám do života dal.

Otec Petr Karas

S Josefem Bohúnem jsem se často (a rád) po-tkával hned od začátku svého působení v Dolních Bojanovicích, tedy od září roku 1999. Josef už dříve vypomáhal při kostelnické službě, ale právě v době mého příchodu do naší farnosti se stal kostelníkem „na plný úvazek“. V jeho případě bych to klidně mohl napsat bez uvozovek. Byl své službě skutečně od-daný a nehleděl při tom na čas ani na námahu. To se projevovalo mimo jiné i tím, že rád sloužil také v Žarošicích, na Svatém Hostýně i jinde.

Kostelnická služba je náročná sama o sobě. Jen málokdo z běžných ná-vštěvníků bohoslužeb má

představu o tom, kolik času kostelníci svou službou stráví. K tomu ještě účast na brigádách, přípravy slavností Božího Těla či Božského Srdce, drobné práce kolem kostela... Josef se všem těmto – a mnohým dalším – sice nenápadným, ale velmi důležitým služ-bám věnoval bez velikých řečí, vždy věrně a spoleh-livě.

Mohu zopakovat to, co Jožka Pohanka četl jako můj vzkaz při Josefově pohřbu: Byl mi věrným po-mocníkem, oporou, příte-lem a také příkladem, jak žít svůj křesťanský život a své povolání. Rád jsem si s ním promluvil i o jiných než pracovních záležitostech. Myslím, že každý, kdo přišel do sakristie, mohl vnímat, že tam panuje dobrá atmo-sféra. Do značné míry to byla i Josefova zásluha.

Jsem Bohu i jemu vděč-ný, že jsme mohli tolik roků strávit ve společné službě naší farnosti. Jsem taktéž vděčný za to, že jsme se mohli v posledních dnech Josefova života vídat aspoň na chvíli skoro denně. Bylo na něm vidět, že nese velké utrpení. Zároveň ale vždycky jasně dával najevo, že stojí o posilu, kterou mu přinášel Ježíš ve svatém přijímání.

Věřím, že Pán, kterému se Josef snažil celý život v rodině, v práci i ve farnosti nezištně sloužit, ho dopro-vodil na místo, kde už není bolest, pláč, ale naopak plnost radosti.

Starosta a kostelník Tomáš Makudera:

Na strýčka Bohúna mám vzpomínky od dětství. Příle-žitostně jsme se potkávali v místním JZD, kde strýček pracovali stejně jako můj otec, nebo ve vinohradě, který jsme měli skoro vedle sebe a často jsme se v něm vídali. Nikdy by mě však nenapadlo, že s námi má Bůh větší plány.

Když mě strýček oslo-vil s občasnou výpomocí v kostele, souhlasil jsem. Myslím, že tehdy ani jeden z nás netušil, že z nepatr-

né žádosti vznikne spolu-práce na téměř osmnáct let. Nebylo to však jen o práci pro naše farní spo-lečenství. Brzo se z nás stali opravdoví přátelé. Společně jsme diskuto-vali o víře, práci, rodině, sdíleli radost z folkloru, pravidelně jsme společně chodili na hodové hošíje, navštěvovali se a prožívali jedinečné chvíle. Ještě dnes si s ostatními připomí-nám veselé příhody, které jsme se strýčkem zažili. S vděčností dnes děkuji za tu šťastnou chvíli, díky níž jsem měl možnost prožít kus života s přítelem, jakým byli právě strýček Bohún. Byl to on, díky kterému jsem měl možnost i já du-chovně povyrůst. Strýček mi vždy byli vzorem, dob-rým rádcem, zkušeným

učitelem, citlivým kritikem, ale hlavně výjimečným přítelem. Žel Bohu, nic netrvá věčně, a tak pro mě strýčkův odchod ze služby a pak i ze života byl velmi bolestný. Vzpomínky na to dobré však zůstaly. V modlitbě za vše děkuji a nikdy nezapomenu.

Kolega kostelník a přítel Ludvík Bílík:

Po dnes deň sem také dobráčko, jak byl on, nepotkal. I když sa uměl aj prosadit. Například dyž umřel kostelník Staňa Ištvanék, doněsł mě klůčky od kostela a říká: „V pondělí nastupuješ!“ Ukázal mně, co kde

je a co a jak a bylo toho tak moc, že mně v hlavě nic neostálo. Žádné hájení sto dní nebo na dveřa cedulku „kostelník v záběhu“.

Za ty roky, co sme spolem sůžili, sme sa nepohádali. Samozřejmě to nebylo mojí zásluhů. Ani sem ho nikdy neviděl moc rozčileného, a to teda klobúk důle. Neodmitl žádnú pomoc při práci na fáře nebo v kostele. Co sa kostelníkování týká, topil, větral, zvonil a v přípravách na mšu byl naprostá jednička. Byl dycky čistý, oholený, dochvilný a eště k temu boty měl vylihotané. Dělal práci nad rámec svojích povinností. V životě to neměl

jednoduché, ale nikdy sem nečul, že by si stěžoval.

Během jeho pohřbu přšalo, ale tak klidný a důstojný pohřeb bývá málokdy. Kdo sa s nim lůčil od ambona, všeckým sa draly slze do očí a lámal sa hlas. V modlitbě sa prosil: „A vypros nám tu milost všem, by přišel k nám kněz s Ježíšem...“ a jemu sa to splnilo. Myslím, že to bylo zásluhů patrona umírajících svatého Josefa. Věřím, že uslyšel slova: „Služebníku dobrý a věrný, vejdi do radosti svého Pána.“

Katarína Kuráková, oddělení OKH FN Brno Bohunice

S panem Bohůnem jsem se seznámila před osmnácti lety. Vždy usměvavý a milý. A vždy se ke mně choval, jako kdybych byla součástí rodiny. I když už byl velmi nemocný, pokaždě přišel do nemocnice s úsměvem a nedal znát, že ho něco bolí nebo trápí. Byl velmi dobrosrdečný. A budu vždy na něj s láskou vzpomínat. Děkuju za vše, pane Bohůne...

***Děkujeme všem, kdo
přispěli svými vzpomínkami.***

*připravila
A. Červenková*

Charismatická konference v Brně

I letos se v Brně na výstavě konala Charismatická konference a to od 5. do 9. července a opět to byla skvělá akce. Letošní motto znělo „Štěstí, kde bychom ho nečekali.“ Vychází z Matoušova evangelia, z Ježíšova kázání na hoře – tedy z blahoslavenství, ke kterým se vztahovaly zajímavé přednášky. Významným hostem byl Jacques Philippe, francouzský kněz, člen komunity Blahoslavenství, spisovatel a kazatel. Jeho poslední knížka Štěstí, kde ho nečekáš se právě stala inspirací letošní konference (*úryvek můžete najít v rubrice Slovo pro duši, je povzbudivý a inspirativní* ☺).

A teď, co o konferenci říká jedna z rodin, které sem pravidelně jezdí:

Lucie:

Konference je pro mne časem a prostorem, ve kterém se můžu setkat s Bohem i přáteli, jedno místo, ale spousta možností, jak dobře využít čas. Nechybí tu modlitba, přednášky, svátost smíření, úžasná atmosféra a vše ostatní, co k tomu

patří... Ale to musí člověk zažít sám, aby to poznal. Na charismatickou jezdím už spoustu let. Nejdřív jsem jezdila sama, potom se přidaly děti a nakonec po mírném nátlaku i muž. ☺ Byl překvapen, že jsou tam "normální lidi", to nečekal. ☺

Rozálka (5 let): Je tam jakoby školka od čtyř let, ve školce to mám ráda, moc se mi tam líbí.

Lucka (11 let): Je to zábavné učení o Bohu. Líbí se mi tam písničky a úkoly pro děti. Je tam dost místa pro všechny a mše s úžasnými faráři a písničkami. V dětské konferenci je to moc super,

protože jsou tam hodní lidé a spousta zábavy.

Verča (12 let): Jezdím tam ráda, protože mě to tam baví, líbí se mi tam písničky a odpoledne je tam program, kde si můžeme vybrat, co chceme dělat, třeba tancování, výtvarka a další různé hry, je tam dobrý program.

Kdysi nás z Bojanovic na konferenci jezdilo hodně, pamatuju i naše tetičky „v sukňách“. Teď se nás tam prostřídá možná třicet. Tak snad se příští červenec „více urodí“, vyrazte, nebudete litovat.

připravila A. Tlachová

Nejžravější skupina v Roháčích

Psal se rok 2023. Desátého července toho roku se odvážná skupina mladých lidí v čele s otcem Petrem a otcem Petrem knězem vydala na duchovní pobyt do sousedního státu. Měli namířeno do Vysokých Tater, přesněji do Roháčů. Počasí nám už od prvního dne neprálo, ale napomohlo nám rozvinout naši duchovní stránku. I otce Petra K. překvapilo, jak rychle jsme se začali modlit, abychom už byli na místě, když nás vysadili v největším dešti pod kopcem, aby mohli vyjet autem. Nakonec jsme úspěšně dorazili na místo. Zbytek dne probíhal už v poklidu.

Všichni si vybalovali a sušili mokré věci a seznamovali se s okolní přírodou.

Druhý den nám opět skoro celý propršel. Proto bylo na čase se vzdělávat spíše duchovně než fyzicky. Náš duchovní otec chtěl, abychom při přednášce dávali pozor, proto fikaně vymyslel, že nám napřed přečte kapitolu z Narnie a až bude děj nejvíce napínavý a všichni budou dávat pozor, ukončí čtení a začne s přednáškou. Tak má aspoň jistotu, že jej všichni vnímají. Po rozjímání a shrnutí tématu jsme se vydali trochu potrápít zdejší vzrostlou travu hrou baseball. Po dešti byla tráva

mokrá, proto každý třetí hráč skončil na zemi. I tak se překvapivě nikomu nic nestalo.

Další den nás čekal nejdělsí výšlap. Po výstupu od parkoviště na Žiarskou chatu to sice vypadalo, že to tam někteří už zabalí, ale nakonec jsme se všichni dostali až do Smutného sedla. Teda téměř všichni. Jeden člen se nám po cestě ztratil a objevil se až na vrcholku kopce, kam jsme mířili. Každopádně zbytek cesty jsme zvládli bez větších komplikací. Další den nás opět čekal baseball, kde náš kněz projevilsvoji klidnou a nesoupeřivou povahu. Proto celá hra proběhla skoro bez hádek.☺

V pátek, předposlední den, jsme vyrazili opět na túru, tentokrát na Mnicha. Cesta nám utíkala rychle a napomohlo tomu opět příznivé počasí. To se nám hodilo, když jsme se šli po cestě zpátky koupat do nedaleké řeky. Sice po krátkém setkání s mladým medvědem za řekou se tam pár lidem moc nechtělo, ale umytou hlavu chtěl mít každý, proto se nakonec

do řeky odvážili všichni. Poslední den, kdy jsme odjížděli domů, proběhl už v klidu. Všichni se v pořádku vrátili do svých domovů. A co jsme si z pobytu v Roháčích odnesli? Je toho víc - nové přátele, posun v našem duchovním životě, název Nejžravější skupina☺ (nikdy nám nic nezbylo a občas i chybělo), a taky zjištění, že „život je krutý“.

Filip Němec

OHLÉDNUTÍ za Světovým setkáním mládeže s papežem Františkem v Lisabonu

Nadšení, radost, očekávání, ale také strach, nejistota, obavy a různé další pocity se odehrávaly v nás, ve více než čtyřicítce mladých a v jednom stabilizovaně stárnoucím knězi, kteří jsme se v neděli 23. července vydali vstříct portugalským končinám. Díky našim skvělým řidičům a vašim přimluvám jsme se v pořádku ve středu dostavili na místo. Navíc jsme po cestě stihli navštívit i francouzské městečko Paray-le-Monial a španělské město Burgos.

Česká mše během předprogramu, kterou jsme doprovodili jako „bojanovská schola“

Společná fotka s biskupem Pavlem Konzbulem

Po příjezdu do vesnice nedaleko Porta nás ubytovali v tělocvičně, kde jsme spávali po zbytek předprogramu. Náplní celé přípravy bylo seznámit se se zdejšími zvyky a tradicemi. Proto jsme se každý den vydávali na obhlídku Porta, pobřeží Atlantiku anebo se účastnili programu, který nám pomohl hostitelskou zemi lépe poznat. Celý předprogram vyvrcholil nádhernou mší, které se účastnilo zhruba 80 000 lidí. Při přejezdu z Porta do Lisabonu jsme využili situace a zastavili se v jednom z nejznámějších mariánských poutních míst – Fatimě, která v nejdnom

z nás zanechala hluboký dojem.

V samotném Lisabonu se naším útočištěm opět stala tělocvična. Duchovní program zde byl o poznání bohatší než v Portu. Každé dopoledne jsme strávili v českém centru, kde jsme měli katecheze, mše a právě odtud jsme posílali náš pozdrav vám všem do Bojanovic a okolí. Po obědě jsme mohli vybírat z pestré nabídky programů a měli tak možnost navštívit portugalské pamětihodnosti, ale i různé chvály, koncerty a přednášky. Slavnostní ukončení proběhlo v parku Tejo, a to sobotní vigílií a ne-

dělní dopolední mší svatou. Ze soboty na neděli zde tedy přespalo kolem jednoho a půl milionu lidí.

Během zpáteční cesty nás pak čekaly ještě dvě nezapomenutelné zastávky – v Lurdech a v Paříži. Při středečním odpoledním návratu domů nás kromě našich blízkých přivítalo svým svitem také slunce a zvukem bojanovské zvony.

I když byla celá akce poněkud náročná a možná ne vždy taková, jakou bychom si představovali, přinesla kromě duchovní posily a obnovy také mnoho nových přátelství, zlepšení angličtiny a různých našich

vlastností nebo poznání nových kultur a zvyků jiných států. Díky tomuto pobytu se spousta z nás podívala na místa, kam bychom se jinak nedostali. Mohli jsme se přiblížit Svatému otci a zakusit sílu společenství. Všechna tato pozitiva překonala ne vždy úplně komfortní podmínky, co se týče množství lidí, horších hygienických podmínek, méně duchovního programu v nám srozumitelném jazyce či všudypřítomných front u mekáčů. 😊

Nakonec cheme poděkovat otci Petrovi a Kristínce Podešvové za ochotu a organizaci celé naší výpravy, ale také vám všem za finanční, materiální a duchovní podporu, díky níž se mohla celá tato akce uskutečnit. Tento zážitek zůstane v srdci každého z nás. Budeme z něj čerpat po zbytek života.

Pavlaína Tomčalová

Co k setkání napsali ostatní účastníci:

S jistotou můžu říct, že SDM (Světové dny mládeže – pozn. red.) v Lisabonu byly mým nejintenzivnějším životním zážitkem. Asi nejsilnější vzpomínkou pro mě zůstane česká mše ve vesničce Fajozes, kdy jsme jako „bojanovská schola“ společně doprovázeli mši s biskupem

Závěr v parku Tejo - večer

Lurdy - my modlící se růženec

Pavlem Posádem. Dále samozřejmě i závěrečná mše s papežem Františkem. Nezapomenu ani na odchod ze mše k autobusu, kdy cedule na lékárně ukazovala 45°C a my jsme po dvou týdnech pociťovali, že to není dovolená, ale skutečně pouť. Celé setkání mně dalo spoustu radosti a zkušeností a už teď na to rád vzpomínám! Moc děkuju otcevi Petrovi a Kris-

tínce za úžasnou organizaci a že to s námi zvládli! 😊

Kryštof Svoboda

Všechna ta mládež, všechny ty národy na jednom místě kvůli stejnému důvodu ve mně probudily nepopsatelný pocit. Jsem vděčná, že jsem mohla poznat tolik mladých z jiných zemí a načerpat spoustu nových zážitků. Děkuju otcevi a mládeži, že mě

přijali mezi sebe. Právě díky nim jsem poznala živou víru.

Lucia Zembjak

Světové dny mládeže byly pro mě časem plným vzácných setkání, duchovních zážitků, ale také únavy a nepohodlí. Tato pouť mě naučila vážit si věcí, které mám kolem sebe a které většinu času беру jako samozřejmost. Znovu jsem poznala, že na materiálních věcech nezáleží a že člověku ke štěstí stačí opravdu málo (místo na spaní, voda...).

Jsem vděčná, že jsem SDM mohla prožít právě s bojanovskou mládeží a že díky naší skvělé partě byly tyto dny opravdu nezapomenutelné. Myslím, že z tohoto setkání budeme čerpat ještě dlouhou dobu.

Hana Hromková

Jsem moc ráda, že jsem se i přes počáteční váhání rozhodla jet, a zažila tak jeden z nejlepších zážitků mého dosavadního života. Prožili jsme krásné okamžiky, podívali se na nová místa a mohli zakusit cizí kultury. Všude se nesla kouzelná atmosféra a z mladých okolo bylo cítit nadšení a radost. Odvezla jsem si spoustu silných vzpomínek, na které jen tak nezapomenu.

Lucie Horáková

Lurdy

Paříž - Eiffelova věž

Mladifest v Medjugorje

I letošní Mladifest, který se konal poslední červencový týden, byl nezapomenutelný. Mottem byl verš z Matoušova evangelia „Hle, má matka a moji bratři!“ (Mt 12,49). Z Bojanovic nás sem jelo jenom pět, mládež letos nepřekvapivě upřednostnila Lisabon.☺

Požádala jsem účastníky (teda spíš účastnice), aby se podělily o své dojmy:

Jela jsem na pouť s cílem prohloubení vztahu k Panně Marii jako naší prostřednici, matce a přímlyvkyni. Myslím, že cíl byl splněn a podařilo se mi vztah k ní oživit, prohloubit...

Vnímala jsem Medjugorji jako požehnané místo, zvláště na Podbrdu jsem pociťovala větší blízkost Panny Marie, něco těžce popsatelného, větší požehnání, promodlenost toho místa...

Při výstupu na Križevac jsem si více uvědomovala Kristovo utrpení pro naši spásu.

Atmosféra v areálu za kostelem při svědectvích a bohoslužbách mi připadala jako "zhmotnělá" radost.

Krásný hudební doprovod i taneční pohybové vyjádření bylo "dobíjecí".

Milé společenství spolubydlících bylo super při jakýchkoliv aktivitách...!

Příjemné ubytování a výborná polopenze - super bonus!!

M.

Jeden z mých úžasných zážitků bylo prožívání mší svatých, pro mě to bylo něco naprosto úžasného, slzy mi tekly. Byla to nádhera, kdy jsem opravdu cítila, že se setkávám s Ježíšem. Byly to nádherné chvíle.

Další úžasný zážitek byla adorace. Tady jsem cítila sílu Svátosti oltářní, skrze kterou ke mně proudil pokoj.

Výstup na Križevac s modlitbou křížové cesty a Podbrdo s růžencem, jedním slovem krása. Na těchto místech člověk opravdu cítí Boží přítomnost a proud milosti.

Pouť do Medjugorje mi taky dala úžasné společenství, na které moc ráda vzpomínám, společně strávené chvíle byly pro mě radostí.

A v neposlední řadě mi Medjugorje dala uvědomění si toho, že často řeším naprosté malichernosti, které vůbec nejsou tak hrozné, jak je vidím já. Měla bych se odevzdat Bohu a nechat se více vést.

Byl to krásný týden s úžasnou atmosférou, kdy člověk nasával Boží požehnání, milosti a pokoj. Uvědomila jsem si taky sílu zla, ale ještě větší sílu DOBRA.

R.

Pro mě to bylo po duchovní stránce velmi náročné. Několik duchovních problémů jsem si už přivezla z domu a pak další se objevovaly každý den. Ale byla jsem neustále blízko Pána a byla tam se mnou moje maminka Maria, takže jsem měla posilu na každém kroku. Největším obdarováním bylo poznání, jak se mám v životě ubírat dál. Za to jsem Bohu a Marii velmi vděčná!

J.

Děkuju za tato svědectví. Velké poděkování patří Věnovi Salajkovi, který je nepřekonatelný organizátor a i tentokrát pro nás všechno zajistil.

připravila A. Tlachová

Dospělí v Roháčích

Milí všichni,

ještě před pár týdny byly pro mne Roháče především geomorfologickým pojmem - část Západních Tater na Slovensku, zasahující i do Polska, s nejvyšší horou Baníkov a pravděpodobně hezkou přírodou. Jen velmi vzdáleně a zprostředkovaně jsem věděl, že pro dolnobojanovské mají Roháče ještě jiný, hlubší význam spojený s turisticko-duchovním pobytem, který pro ně místní farář, o. Petr, organizuje již několik desetiletí.

Letos jsem se jako „přespolní“ zúčastnil také. Pozvání přišlo na poslední chvíli, rozhodování bylo rychlé,

očekávání nejasná. Tedy samozřejmě jsem doufal v tradiční „okouzlení přírodou“, „odpočinutí od civilizace“, „vyčištění hlavy i duše“, ale zároveň se obával jistého vystoupení z komfortní zóny (k pití pouze voda z potoka, spaní s plchy a medvědy atd.). Veškeré obavy se ovšem ukázaly jako přehnané. K pití nebyla jen voda z potoka, a kdo nechtěl, s plchy spát nemusel. Medvěda jsme také nepotkali. Úžas nad krásou tamější přírody moje očekávání naopak ještě předčil. Každodenní probouzení s vrcholy Roháčů za hlavou a panoramatem Nízkých Tater před sebou, mše

sv. v „nejkrásnějším chrámu světa“ a dechberoucí výhledy z vrcholů ve mně budou jistě dlouho rezonovat.

Podle některých členů výpravy, kteří se Roháčů zúčastnili v předchozích letech, byly ty letošní v lecčems jiné. Například voda už se nenabírala přímo z potoka, ale čerpala z nově vybudované přilehlé studny. K salaši, dosud jedinému místu úkrytu před rozmary počasí, byl nedávno přistaven prostorný přístřešek s bytelným stolem a lavicemi, který nás nejen chránil před deštěm, ale byl i jídelnou, místem setkávání, rozjímání, slavení mše sv. a také kinem

(pro úplnost dodávám, že kadibudka je stále původní☺). Tradičně se ale v Roháčích sešla výborná parta lidí, velmi různorodé mezigenerační společenství stmelované nejen vírou a ochotou přiložit ruku dílu, ale také doslova všudypřítomnou dobrou náladou, humorem a odvahou si udělat legraci i ze sebe sama.

Turistickým vrcholem byla letos túra na Plačlivé (2125 m n.m.). Všem úspěšným horolezcům se na vrcholu dostalo bohatého občerstvení včetně šálku čerstvě připravené kávy (v 2125 m n.m.!). Sportovním vrcholem byl baseball - pro mnohé tradiční, pro některé obávaný nebo nový, ale pro všechny velmi obohacující. Duchovní program letos zpestřil svoji přítomností, turistickým výkonem a především slovem o. Marek Jargus.

Děkuji všem za hluboký zážitek v mnoha dimenzích.

Pavel Pecina

Když jsem před mnoha lety poprvé jela do Roháčů, měla jsem pocit, že jsem mohla na týden nahlédnout, jak to asi vypadá v nebi. Nádherná neporušená příroda, dobří a laskaví lidé kolem a Bůh všude, kam se podíváš. Letos jsem se po delší době do Roháčů vrátila.

Příroda tady je tak krásná, že jen divání se kolem je modlitbou. Když se k tomu přidá mše svatá na louce uprostřed hor při západu slunce nebo rozjímání nad krásnými obrazy slavných malířů, nemůže člověk odjet nepoznamenaný Bohem. Tento rok jsem odjela obohacena ještě o další rozměr. Vnímala jsem,

jak mě každý z účastníků – teď už přátel, obdarovává nějakou vzácnou vlastností – laskavostí, pokorou, velkorysostí, humorem, pracovitostí, hloubkou, otevřeností, upřímností... To všechno ve mně doznívá ještě teď. Dostala jsem milost vnímat to a učit se.

Barbora

Farní poutě - Hostýn a Žarošice

fotil Laďa Herka

Naplno prožitý týden

Uběhly už čtyři roky od toho, co se v Náměšti na Hané pořádal první ročník křesťanského týdne pro mladé s názvem Wowcamp. Název je vytvořen ze slov:

Worship = chvála Boha,
Overjoy = radost,
Work = práce.

Cílem tohoto campu je pomáhat potřebným lidem, při tom chválit Pána a být v obklopení radostných lidí. Proto se každý den v malých skupinkách vydáváme pomáhat například starším lidem, kteří už sami nemají sílu na úklid domu/zahrady, nebo se jen cítí osamělí a jsou vděční za přítomnost mladých lidí. Letos se také vyrazilo do dvou domovů důchodců, kde se pár z nás svým zpěvem snažilo vytvo-

řit radost v srdcích těchto lidí. Po práci máme osobní volno na odpočinek, modlitbu a čas s přáteli. Večer jsou skupinky pro sdílení a přednášky či svědectví pozvaných inspirativních lidí.

Z wowcampu si každý rok odnáším velkou motivaci více poznávat Boha Otce, být

mu blíže i v každodenních maličkostech, nepomáhat jen modlitbou, ale opravdu se snažit sloužit tam, kde je to potřeba.

Pokud kdokoliv přemýšlí o účasti na příštím ročníku, doporučuju všema dvaceti! 😊

Alžběta

SVĚDECTVÍ

Po celou dobu na nás mrkal 😊

V průběhu celé naší cesty a pobytu v Portugalsku jsme prožili spoustu okamžiků Boží přítomnosti, které v jedné ze svých kázání otec Petr nazval „mrknutími Božího oka“. Často jsme si to ani

neuvědomovali, jelikož se jednalo spíše o maličkosti, které jsme považovali za samozřejmost. Právě otec Petr jedním takovým mrknutím byl. Díky jeho odhodlanosti a ochotě

se s námi na setkání vydat jsme měli po celou dobu duchovní zázemí. Mohli jsme tak každý den prožít mši svatou na místě, které se zrovna nabízelo – ve skromné venkovní kapli v Paray-le-

-Monial, v honosné kapli katedrály Panny Marie v Burgosu, kolem pingpongového stolu u tělocvičny, kde jsme byli ubytováni, v katedrále v Lurdech anebo v kostele Všech svatých v Paříži.

S otcem jsme také mohli vždy řešit naše menší či větší starosti i radosti. A i když pro něj samotného byly některé okamžiky náročné, vždy se nás snažil povzbudit a namotivovat. I díky němu to „byla celkem pohodinda“ (jak by sám řekl 😊). Hned druhým byla Kristínka Podešvová, pro kterou setkání znamenalo půl rok povinností, starostí, všemožných domluv a vyřizování. Taky v průběhu setkání to byla právě ona, která byla naším „infocentrem“, a za kterou jsme mohli vždy zajít pro radu. Ještě jednou velké díky jim oběma, protože právě díky nim se spousta z nás mohla na setkání vůbec vydat.

Od samého počátku cesty nám bylo přáno. Vezli nás skvělí páni řidiči, kteří byli vždy milí a ochotní.

Na první zastávku ve Francii nám předpověď hlásila na celý den déšť, což bohužel moc nevyhovovalo našemu plánu. Nakonec však nespadla ani kapka. Během přejezdu z Porta do Lisabonu jsme se při zastávce

ve Fatimě rozhodli nahlédnout i dovnitř baziliky, a to znamenalo vystát poměrně dlouhou řadu. Tohoto času jsme však využili k modlitbě růžence, což na tomto mariánském místě bylo silným momentem. Co víc, růženec jsme se domodlili přesně u vstupu do baziliky. V Lisabonu se nám poštěstilo, že nás ubytovali nejbližší českého centra, co bylo možné, a tak jsme se při večerním příjezdu již nemuseli nikam daleko namáhavě přesunovat a dopolední české programy tak měli za rohem.

Boží řízení jsme zakusili také při závěrečném programu v parku Tejo. Při příchodu na místo jsme zjistili, že sektory jsou již přeplněné a je pro nás nereálné, abychom si našli jako tak početná skupina společné místo. Znamenalo to pro nás tedy, že se budeme muset rozdělit. Nakonec se nám ale přeci jen podařilo najít kus prostoru, kam jsme se vlezli všichni společně. Ráno jsme se probouzeli do nádherného východu slunce, který pro nás byl na nebi namalován. Na zpáteční cestě nás čekala velká výzva. Po dvou dnech, které jsme strávili v prašném prostředí při teplotách pohybujících se okolo čtyřicítky, jsme měli

sednout do autobusu a vydat se v tomto stavu domů. Po pár hodinách jsme narazili na benzínku se sprchami a dostali tak možnost se alespoň opláchnout a cestu domů si zpříjemnit. Při přejezdu hranic České republiky nás přivítalo nepříznivé počasí, které tady po dobu naší nepřítomnosti vládlo. Ale právě před naším příjezdem do Bojanovic se rozhodlo umoudřit. Každý z nás určitě zažil i osobní moment, kdy pocítil Boží přítomnost a některá „mrknutí“ si možná teprve zpětně uvědomíme. Všechny tyto maličkosti však závěrem složí velký Boží obraz. 😊

Lucie Horáková

Závěr v parku Tejo

Kubík se narodil, aby byl životním učitelem

V tomto vydání Cesty pokračujeme v našem seriálu o rodinách s postiženými dětmi. Svůj příběh nám tentokrát zprostředkovali Zuzana a Petr Jančárovi, kteří se do Dolních přestěhovali v roce 2017 z Hodonína. Zuzka je původním povoláním provozní v restauraci, Petr je řidič. Společně vychovávali tři děti, když se jim narodilo čtvrté dítě - Jakub. Jejich stěhování z hodonínského bytu urychlil fakt, že Kubíkovi bylo diagnostikováno fyzické a psychické postižení a potřebovali více prostoru. V době, kdy začali v naší obci bydlet, už Kubík slavil rok. Momentálně je na úrovni zhruba ročního dítěte. Sedí, leze po čtyřech, zlepšení v jeho případě už není možné. Jeho stav je udržován pomocí cvičení a terapií.

Kdy jste zjistili, že Kubík je postižený?

V těhotenství jsem byla na vyšetření plodové vody, ale vše bylo naprosto v pořádku. Kubík se pak narodil jako zdravé dítě s hypospadií (pozn. rozštěp), ale tento rozštěp nenarušoval žádné životní funkce. V nemocnici nám vysvětlili, že ve třech až čtyřech letech podstoupí malou plastickou operaci a bude vše v pořádku. Problémy začaly kolem čtyř měsíců jeho věku.

Co bylo v nepořádku?

Přesto, že Kubík jedl málo, velmi rychle přibýval na váze. Ve čtyřech měsících vážil 11,5 kilo. Lékaři měli podezření, že má nemocnou štítnou žlázu, nebo metabolickou vadu, ale to

se vyloučilo. Začala série různých vyšetření v Praze, mimo jiné i genetiky.

Jak jste přijali fakt, že je Kubík postižený?

Já jsem neměla čas nad ničím přemýšlet. Musela jsem začít plavat. Kvůli ostatním třem dětem jsem musela jako máma fungovat dál. Manžel dlouho o tom, co se dělo, mlčel. Trvalo dlouho, než se s tím smířil. Celkově začátky byly těžké už jen tím, že se všechno změnilo. Do té doby jsem stále byla doma s dětmi a rodinou a teď najednou jsem s Kubíčkem trávila čas po nemocnicích a děti se o sebe musely starat samy. Zvlášť nejmladší dceři bylo teprve jedenáct a potřebovala mě.

Nabídl ti někdy lékaři, abys Kubíčka odložila do péče ústavu?

Jednou ano. Lékařka nám řekla, že z Kubíčka nic nebude, jen ležák. Ale pro mě by bylo naprosto nemyšlitelné ho odložit. Kubík je motor. Vyzařuje lásku. Beru jako samozřejmé, že to musíme zvládat.

Kdy sis začala uvědomovat, že je toho na tebe moc?

Jezdili jsme po nemocnicích a Kubíčkovi postupně zjistili padesát šest genů postižených. Začaly přibývat další a další diagnózy. Zakrnělý mozeček, srostlý dohromady, mozkomíšní mok mu začal tlačit na páteř, měl celotělové ochrnutí... stupňovalo se to

a začalo to na mě doléhat stále víc. Lékaři zjistili, že jako jediný na světě trpí tak velkým počtem postižení.

Co ti v té chvíli pomohlo?

Víra. Přesto že můj otec byl věřící, k víře nás nevedl. Byla jsem nevěřící. Ale najednou jsem byla hodně zlomená. Bylo to po vyšetření, kdy se ukázalo, že Kuba na tom bude hodně špatně. Lékařka mi tehdy řekla, že děti s tímto druhem postižení se dožívají maximálně tři let. To byl pro mě zlom, kdy jsem padla na kolena a prosila jsem poprvé Boha, ať mi ho nebere... Slíbila jsem mu, že nechám sebe i Jakuba pokřtít, jen ať mě vyslyší.

Co se dělo pak, věděli jste, na koho se obrátit?

Vůbec ne. Nikoho jsme v Bojanovicích neznali. Poslala jsem manžela do hospody, aby vyzvěděl, co a jak, a jaký je místní farář.

A co se dozvěděl?

Manžel přišel z hospody a říká... Tak to nepůjde. Místní farář je striktní, ten nám ho nepokřtí.

A co ty na to?

Vydala jsem se za farářem sama. Otcí Petrovi jsem vše vysvětlila. Promluvili

jsme si a začaly přípravy na křest. Jenže po několika pěti sezeních musel jít Kuba na operaci a otec Petr přistoupil na mou prosbu a Kubíčka pokřtil, i když jsme přípravu neměli sto-percentně dokončenou. Dokončili jsme přípravu a po nich mě otec Petr pozval na kurz Alfa. Cítila jsem to jako určitý závazek a pokračovala jsem dál.

Jak se ti líbilo na kurzu?

Účastníci kurzu se mě ptali, odkud jsem, a byli překvapeni, že jsem z Bojanovic a neznají mě.

To byla má příležitost seznámit se s místními. Na Alfě jsem se také poprvé setkala s Marcelou Červenkovou. Od začátku mě to k ní táhlo, přestože jsem ji vůbec neznala. Od té doby jsme si velice blízké. No a po dvou a půl letech od prvního setkání s otcem Petrem jsem konečně byla pokřtěná a biřmovaná.

Jak to celé vnímal tvůj manžel?

Podporoval mě. Modlil se se mnou... a udělal na něho dojem i otec Petr.

V čem ti víra v Boha nejvíc pomáhá?

Úplně ve všem. A hodně mi pomáhá i otec Petr. Když mi není dobře, zavolám

mu. Společně se modlíme přímluvné modlitby a zase se mi uleví.

Jaké byly tvé nejčastější modlitby?

Na začátku, když jsem začínala prosit, měl Kubík syndrom hadrové panenky. Prosila jsem Boha, ať se Kubíkův stavlepší natolik, aby mě ručičkami aspoň objal. A podařilo se. Pak jsem si přála, kdyby aspoň seděl... a seděl. A pak jsem se modlíla, kdyby se plazil... Pro mě to všechno byly záznaky, které se staly. Začaly pomáhat i neuroterapie, což jsou sice velmi drahé

procedury, ale výsledek je vidět. Nedovedeš si představit, jak moc pomůže třeba při oblékání, když aspoň trošku spolupracuje. Přece jen už má dvacet pět kilo a je to náročnější.

Co Kubika v pokrocích nejvíc brzdí?

Nejhorší je, když Kubík onemocní. Každá nemoc je několik kroků zpátky. Covid nás hodně vrátil zpět. Absolvoval ho dvakrát a při druhém nechtěl nic jíst. Díky tomu, že ve stejném období onemocněla i dcera a přestalo jí chutnat vařené jídlo, jsme došli na to, že stejným problémem by mohl trpět i Kubík. Nebýt dcery, tak nevím, jak bychom to zjistili.

Jak to teď máte s péčí o Kubika?

Celodenně o něj pečují, ale teď od září dochází ke změně. Bude chodit do školy ve stacionáři Vlaštovka.

Jak probíhá váš běžný den?

Někdy náročný... někdy lepší. Problém je, že Kubík má vzrůstové bolesti. Ty se nejvíc projevují, když je v klidu při spaní. Bolí ho svalstvo a budí ho to. Někdy i třicetkrát za noc. To je celkem náročné. Ale i když

je noc náročná, ráno za ním přijdu a on se usmívá, raduje se, že mě vidí... to mi dodá další sílu.

On je můj motor.

Kdo ti přechytne, když chceš mít chvílku pro sebe?

Jednou za rok jezdím s kamarádkami na víkendový wellness, tak přechytne manžel. A letos jsme poprvé jeli s manželem sami na víkend a přechytla mi kamarádka, která je zdravotní sestra. Na pár hodin umí pohlídat sestra nebo mamka.

Před otěhotněním jsi byla provozní, Nechybí ti práce?

Ten kontakt s lidmi někdy ano.

Jak relaxuješ?

Sednu si, udělám si kávu a nic neřeším, mám jen klid... to je největší relax.

Nedávno se v Prušánkách běželo pro Barču a Kubu, co to pro tebe znamenalo?

Oslovili nás organizátoři na základě doporučení Marcely Červenkové. Ona je i moje kmotra a máme velmi hezký vztah. Co to pro mě znamenalo? Víš, finance hodně pomůžou, každá terapie je velmi drahá. Spoustu peněz stojí

i uzpůsobit Kubíkovi domácí prostředí... ale při tom běhu jsem viděla lidi, to že nejsou lhotejní... Mají srdce a prožívali to s námi. To mě hodně dojmá. Už dřív pár akcí na podporu Kubíčka bylo a vždy to tak cítím, vidím kus práce lidí, kteří neočekávají žádný honorář, ukrojí ze svého volného času a věnují to ostatním. To je to, co zahřeje u srdíčka.

Na co nejvíc spotřebujete peníze?

Na rehabilitace, na pomůcky, na realizaci herny pro malého, na cvičení.

Setkala ses někdy s tím, že se lidé na tebe dívají „přes prsty“?

Ano. S tím se setkávám. Například Kuba nosí dudlík a když ho vezu v kočárku, otáčí se na nás. Nebo se stává, že začne pištět, prosť se jinak projevat neumí a některé to pobuřuje.

A co by ti bylo příjemné... jaké reakce?

Bylo by mi příjemné, kdyby se napřímo zeptali, abych to mohla vysvětlit. Ale vím, že to pro některé může být těžké. Mám nejlepší kamarádku a ta se neuměla vyrovnat s lítostí vůči nám... trvalo několik let, kdy

se mi vyhýbala. Měla stejně starou dceru a bylo jí trapné se se mnou stýkat, aby mi to nebylo líto. Lidé se pak ptají okolo – mých blízkých – ale často se bojí zeptat mě napřímo.

Co tě Kubík naučil nebo co ti život s ním přináší?

Než jsem našla víru v Boha, kladla jsem si otáz-

ky proč já? Teď to vnímám jinak. Kuba je Božím dítětem. Naučil mě tolika věcem! Pokoře. Skromnosti. Vážít si zdraví, maličkosť, úsměvu... Dovedl mě k víře... Je moje odměna, můj životní učitel. Stmelil celou naši rodinu, nejen mě a manžela, ale všechny. Fungujeme, každý je ochoten pomoci. Pro všechny

je Kubík sluníčko. Potkala jsem díky němu kamarádky – výjimečné osoby s postiženými dětmi.

Děkujeme Zuzce za upřímný a velmi emotivní rozhovor. Přejeme jí a celé rodině, ať je provází Boží ochrana a požehnání.

připravila
A. Červenková

Modlitební společenství naší farnosti

I tentokrát si představíme další společenství, které se už léta vytrvale schází k modlitbě.

Naše spolčo je dost podobné všem ostatním. Jsme parta, kterou Duch svatý svedl dohromady v roce 2011 po Charismatické obnově k tomu, abychom více poznávali Boha Otce, Syna a Ducha svatého. Více se učili porozumět Božimu slovu, důvěřovat, prohlubovat naši víru, chválit Pána a děkovat mu, prosit o odpuštění, ale také prosit za všechny potřebné. Od Ježíše máme velmi vzácný příslib, kterému věříme: „Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“ Duchu svatému se povedlo dát k sobě takovou

skupinku lidí, kteří se mají rádi, vzájemně se modlí za sebe i své rodiny, důvěřují si. Díky tomuto vznikla i nová krásná přátelství.

Přímluvnou modlitbu využíváme postupně víc a víc. Docela dlouho nám totiž trvalo, než jsme se odhodlali k tomuto způsobu modlitby. Duch svatý nás stále učí věrnosti, vzájemné důvěře, vytrvalosti a také tomu, že nejsme zodpovědní jen sami za sebe. Proto do našich modliteb stále patří i ti členové a jejich rodiny, kteří již nemají možnost se s námi setkávat. Scházíme se jednou za 14 dnů na faře

a průběh modlitby máme podobný jako jiná společenství.

Na výlety spolu nejezdíme, zato oslavy narozenin si nenecháme ujít nikdy. Jsme tři pracující a čtyři děvčata v důchodu. Naše seniorky jsou ochotné kvůli naší práci přizpůsobit i čas našich setkání a svou vytrvalostí jsou nám často příkladem, za což jim my „mladice“ moc děkujeme. Jsme jedna parta, jedno spolčo, které Duch svatý svedl dohromady. Díky Pane, za to, že jsi propojil naše životy, jsme za sebe navzájem velmi vděčné.

J. Topenčíková

Kaplička RODINY

Rodina je ona a on. Šťastná rodina je Bůh, ona a on. Ve světě v současné době převládá krize rodiny a je potřeba s tím něco dělat. Naši předkové neměli takové možnosti, jaké máme my. Ale zato měli potřebu děkovat. A jako poděkování, například za návrat syna z vojny, postavili tu kříž nebo jinde obrázek. To byl výraz vděku. Také dnešní člověk by měl být vděčný, a když už si nevzpomene za co, tak alespoň za dar života, který nezaslouženě dostal. Dar, který jsme od Pána obdrželi, bychom měli poslat jako štafetu dál, a nevrátit jej jako nežádoucí a nepoužitý.

„Ale ve všem předkládejte Bohu své potřeby v modlitbě a prosbě s děkováním“ (Fil 4,6-8). Kaplička rodiny je místo, kde si můžeme postěžovat na své trápení a kde je možné prosit hlavně za naše manželské a rodinné potřeby a starosti. Není zde žádný svatý, neboť jste tu vy. Je psáno: „Vy buďte svatí, neboť já jsem svatý“ (1 Petr 1,16). Kaplička rodiny, jakožto stavba, není vyhrazena pouze pro věřící, ale pro každého, kdo „ide kolem“.

Myšlenka na její vystavění vznikla při mapování kapli-

ček, Božích muk a obrázků svatých v katastru Dolní Bojanovice před dobrými 15 lety. Bylo potřeba trochu času, aby uzrála, stavba samotná pak trvala s přestávkami necelé 3 roky. Inspirací mně bylo i to, když jsem pozoroval některé věřící, jak se chovají po příchodu do kostela. Postaví se hned za dveře, nebo do kouta za lavice, pravděpodobně ze své vrozené skromnosti. Mše svatá je přece slavnost. Když už mám něco slavit, měl bych být co nejbližší a účastnit se hlavního dění. A ne pozorovat z dálky, jak kněz slaví a děkuje místo mě.

Proto kaple rodiny nemá rohy, ve kterých by se dalo schovat, ale velké oblouky. Půdorys kaple tvoří kříž, ve stropě je také světlík ve

tvaru kříže. Nadstavbou je mosazný kříž a vchodové dveře jsou taktéž v podobě kříže. Dovnitř nejde vstoupit jinak, než skrze kříž. To je obraz manželství. Je to jedna ze sedmi svátostí, která je radostná, ale vyžaduje i odříkání, odpouštění, pokání a modlitbu. Podobně ke kapličce vedou dvě cesty, které se poté spojují v jednu – i to je symbolika manželství.

Uvnitř kaple je malý stolík, stavba má tři okna, zevnitř je před každým z nich skleněná vitráž se symbolem ženy, muže a rodiny. Na výplni vchodových dveří je obraz tří srdcí. Dominantní je srdce ženy růžové barvy, menší je srdce muže v barvě modré a svorník dvou srdcí je srdce dítěte. V podlaze jsou biologické symboly ženy, muže a rodiny. Symboliky je v kapličce víc, je třeba se jen pozorně dívat. Hodně lidí pomohlo prací, radou a modlitbou, za to jim děkuju.

Byl bych rád, kdyby v kapli našli klid a pokoj ti, kdo to potřebují. Také je pro mě důležité, abychom neztráceli potřebu prosit a ještě více potřebu děkovat. Dej Bůh, ať se nám vrátí význam slova prosím a děkuji.

Ludvík Bílík

Štěstí, kde ho nečekáš Ježíšova blahoslavenství

Tuto pasáž Ježíšova evangelia - **Mt 5,1-12** - není snadné pochopit: je paradoxní, ba dokonce šokující. Postupně si však člověk uvědomí, že jde o zcela mimořádný text, z něhož vyzařuje základní novost evangelia. Je v něm obsažena moudrost a skrytá síla, jež dokáže proměňovat hlubiny lidského srdce a má v sobě potenciál k obnově světa.

Dnešní svět je nemocný pýchou, nenasytnou touhou po bohatství a moci. Uzdravit ho může jen přijetí Ježíšova poselství. Stojíme před výzvou, abychom znovu naslouchali Ježíšovou klíčovému učení, které jsme dosud plně nepochopili a neuskutečnili. Každý křesťan by měl kolem sebe šířit vůni evangelia, pokoje, laskavosti, radosti a pokoje.

Lidé přicházejí za Ježíšem ze všech stran, aby ho slyšeli. Právě pohled na veliký zástup vede Ježíše k tomu, že vystoupí na horu, posadí se, přizve bliž své učedníky a začíná učit, zvěstuje svá blahoslavenství. Lidé kolem

Ježíše žijí po uzdravení, po světle, po štěstí. On na jejich žízeň odpovídá. Nabízí všem trpícím nádherný příslib štěstí. Opakuje ho devětkrát, jeho zaslíbení se však velmi liší od toho, co bychom čekali. My lidé takové věci za štěstí nepovažujeme, neodpovídá to našim představám. Jde o štěstí nezvyklé a nečekané. Toto štěstí není produktem lidským, ale Božím překvapením, darováním právě tam, kde je lidsky viděno štěstí nepřítomné nebo dokonce nemožné.

Je důležité, abychom pochopili, že Ježíšem vyhlášený nový zákon není jen zákonem mravním, i když má samozřejmě velký dopad na oblast morálky. Jde o něco mnohem hlubšího. Je cestou k blaženosti Božího království. Ukazuje, kudy se má člověk ubírat, aby se obnovil zevnitř a dosáhl sjednocení s Bohem. Nabízí nám cestu ke ztotožnění s Kristem, k nalezení Otce, k maximální otevřenosti k působení Ducha. Jedině on nám dá správně pochopit

blahoslavenství a uschnout nás, abychom je také uskutečňovali.

Jsem čím dál víc přesvědčen, že chudoba ducha, velká pokora, o které mluví Ježíš v prvním blahoslavenství, je klíčem duchovního života, klíčem každé cesty ke svatosti. Blahoslavenství vždy uvádějí člověka do svobody...

(kniha je k zapůjčení ve farní knihovně)

připravila A. Tlachová

Slovo nemocným

Žádný hřích, kterého se dopustíme, nemůže zmenšit Boží lásku k nám. Není to tak, že by mě Bůh nemiloval, ale jsem to já, kdo není schopen Boží lásku zakusit.

o. Elias Vella OFM

Milosrdenství Boží je záchranou pro každého z nás. Žádný člověk nemůže díky němu říct, že je všechno ztraceno. Zvláště bych chtěl zdůraznit význam milosrdenství pro člověka trpícího a nemocného.

Nikdo z nás není bez chyb a v okamžiku, kdy na někoho dolehme nějaké utrpení nebo nemoc, vždy přispěchá ten Zlý s pokušením, že je to Boží trest za naše hříchy. Nepodlehout tomuto pokušení předpokládá vytrvalou modlitbu a smíření se s tím, že na tomto světě úplně všechno nepochopíme.

Velkou pomocí je v těchto chvílích právě důvěra v Boží milosrdenství. V něm můžeme utopit všechno, co se nám v životě nepovedlo, a zbavit se tak pocitu, že těžkosti v našem životě jsou Božím trestem. Nemohou být trestem. Za našeho pozemského života je všechno Bohem dopuštěné nebo chtěné ve službě našemu návratu k nebeskému Otci. Cílem utrpení je tedy život, a ne smrt. Jak papež František řekl v poselství ke Světovému dni nemocných: „**Milosrdenství je výsostným jménem Boha, jehož přirozenost se neprojevuje jakýmsi příležitostným citem, ale silou a zároveň něhou přítomnou ve veškerém jeho konání.**“

Přeji každému čtenáři, aby na to nikdy nezapomněl.

o. Josef Janoušek

PANE, MY NEMOCNÍ PŘICHÁZÍME K TOBĚ, JSME NEUŽITEČNÍ PRO SPOLEČNOST.

VŠUDE PŘEKÁŽÍME.

SVÉ ÚSPORY MĚNÍME ZA LÉKY, INJEKCE A NESPOČETNÉ NÁVŠTĚVY LÉKAŘŮ. VŠICHNI PRACUJÍ
A MY JSME NUCENI ODPOČÍVAT V POKOJI, KTERÝ JE NAMÁHAVĚJŠÍ NEŽ VŠECHNA PRÁCE!

NEMŮŽEME OTEVŘÍT DVEŘE PŘÍTELÍ, NEMŮŽEME POSTAVIT ŽIDLI, KTERÁ SPADLA,
ČASTO NEMŮŽEME ZVEDNOUT ANI TELEFON.

A PŘECE NÁS ČEKÁ NESLYŠANÝ ÚKOL. DOPOMOCI LIDEM K JEJICH ZÁCHRANĚ!
DEJ NÁM, PANE, POZNAT TOTO POSLÁNÍ, KTERÉ NÁM VE SJEDNOCENÍ S TEBOU BYLO SVĚŘENO.
DEJ NÁM POZNAT JEHO HLUBOKÝ SMYSL.

PANE, PŘIJMI NAŠI NEUŽITEČNOST JAKO KYTICI NÁDHERNÝCH LILÍ.

PANE, PŘIJMI TYTO KVĚTY DO SVÝCH PROBODENÝCH, RANAMI POZNAČENÝCH RUKOU,
ABY PŘÍSPĚLY K ZÁCHRANĚ DRUHÝCH.

Bl. Manuel Lozano Garrido

Řeholní život v České republice Řád služebníků Mariiných – Servité

Milí přátelé,

v tomto díle si představíme další řeholní řád ze skupiny žebravých řádů – servity. Tento jejich zkrácený název lze přeložit jako „služebníci“ (z lat. *servire* – *sloužit*). Žel Bohu je jedním z mála řádů, které u nás již nepůsobí, ale o tom více v článku.

ŽEBRAVÉ ŘÁDY

Servity řadíme mezi **žebravé řády**, nazývané také **mendikanti**. Jsou to řády, které se zřekly vlastnictví nejen na úrovni jednotlivců, ale i společenství jako celku (řádu). Na rozdíl od nežebravých řádů **nedisponují pozemkovým ani jiným majetkem k zabezpečení provozu svých klášterů** a jsou **závislé na vlastní práci a na darech dobrodinců**. Kláštery žebravých řádů vznikaly od počátku 13. století.

Vznik a rozvoj

Řád služebníků Panny Marie – servitů (OSM) vznikl roku 1233 ve Florencii z bratrstva, které pečovalo o nemocní. Bylo to sedm mužů z obchodnických rodin, kteří, poté co byli z Florencie z politických důvodů vyhoštěni, se uchýlili do samoty na horu Monte Senario, kde se rozhodli 15. srpna roku 1233 založit Řád služebníků Panny Marie. Měli v úmyslu vést poustevnický život, ale dominikán svatý Petr Veronský je podnítil k tomu, aby si osvojili život podle řehole svatého Augustina. Papež Inocenc IV. jejich řád schválil v roce 1249, slavnostním vyhlášením jej pak v roce 1256 potvrdil papež Alexandr IV. Mateřský konvent řádu byl založen ve Florencii při kostele Zvěstování

Panny Marie. Řád byl definitivně potvrzen v roce 1304 papežem Benediktem XI. V lednu roku 1888 papež Lev XIII. kanonizoval všech sedm zakladatelů řádu. Řád má dnes 170 klášterů ve všech světadílech.

Do Čech přišli první servité za císaře Karla IV. a v Praze Na Slupi si postavili v roce 1360 klášter s kostelem Zvěstování Panny Marie. Klášter byl za husitů zničen, potom znovu vybudován, ale zanikl za reformace. Další zakládání servitských klášterů následovalo až v průběhu 17. století, a to v roce 1627 opět v Praze na Starém Městě u sv. Michala. Odtud byl roku 1669 znovu osídlen klášter Na Slupi. Následovaly Rabštejn nad Střelou roku 1671, Loreta v Jaroměřicích roku 1675, Nové Hrady v jižních Čechách roku 1677, v roce 1710 poutní místo Králíky, v roce 1714 Veselí nad Moravou a roku 1739 Konojedy. V letech 1714-1883 existovala česká provincie. Kromě Nových Hradů a Králík (ty byly roku 1846 zničeny bleskem a roku 1883 přešly do rukou redemptoristů) byly všechny servitské kláštery zrušeny císařem Josefem II.

Zakladatelem kláštera v Nových Hradech byl vnuk hraběte Karla Bonaventury Buquoye (ten obdržel panství novohradské, rožmberské a libějovické za věrné služby

císaři Ferdinandovi II.) jménem Ferdinand Buquoy. První servité sem přišli z kláštera v Rosavě u Vídně v prosinci 1677. Po zrušení české provincie byl klášter přiřazen k provincii tyrolské. Se založením Československé republiky byl klášter podřízen přímo pod jurisdikci řádového generála v Římě. Řeholní život v klášteře pokračoval i v průběhu válečných let. V roce 1946 byli němečtí členové odsunuti a dva zbývající čeští řeholníci byli v dubnu 1950 odsunuti na „převýchovu“ do internačního tábora. Ministerstvo vnitra předalo klášter útvaru pohraniční stráže.

Organizační struktura

Řád je rozdělen do provincií. V čele celého řádu stojí generální převor se sídlem v Římě. V čele provincie je provinciální převor, v čele jednotlivých konventů pak převor.

Charakteristika

Řád služebníků Panny Marie se vyznačuje výraznou mariánskou úctou, zejména k Panně Marii Sedmiboletné. Tím je spiritualita řádu blízká věřícím, kteří jsou voláni brát na sebe tíhu i zásluhu kříže. Vlastní řádové regulace jsou založené na učením svatého Augustina. Členové řádu se dělí na kněze a bratry laiky. Řeholníci se věnují farní duchovní správě, zejména na četných poutních místech, jsou činní na školách a v nemocnicích, další se účastní misijní práce. Tentýž řeholní ideál uskutečňují sestry servitky v různých kongregacích.

Činnost

Dne 1. května 1991 servité oficiálně obnovili svou činnost v klášteře v Nových Hradech. Postupně byl renovován farní a klášterní chrám sv. Petra a Pavla a později došlo i na klášterní budovu.

Servité začali v novohradském klášteře

budovat víceúčelové křesťanské duchovní a kulturní centrum, klášter se začal využívat ke studijním a exercičním pobytům. Pro nedostatek nových povolání komunita v roce 2005 zanikla, servité od té doby v České republice nepůsobí.

Správa kláštera byla roku 2006 předána duchovně spřízněnému společenství papežského práva „Rodina Panny Marie“. Dnes klášter slouží jako vzdělávací středisko a je otevřen i široké veřejnosti. Nabízí prostor pro obnovu fyzických a duchovních sil, poskytuje možnost ubytování a pořádá různé akce.

Řeholní oděv

Členové řádu oblékají černý hábit opásaný koženým řemennem a černý škapulír s kapucí.

Přijímání nových členů a formace

Délka kandidatury je přizpůsobena individuálním potřebám uchazečů. Noviciát trvá jeden rok. Následují nejméně tři roky s dočasnými sliby, po nich sliby věčné.

Kontaktní údaje

V řádu nadále působí i čeští a slovenští bratři, ale již pouze v zahraničí.

Sídlo tyrolské provincie, jež spravuje střední Evropu, je v rakouském Innsbrucku. více na : www.serviten.at

zpracováno na základě knihy Řeholní život v českých zemích

Petr Martínek

Modlitba na začátek školního roku

Nebeský Otče, chceme tě prosit za děti, které jsi nám dal, abychom je přijímali, vychovávali a milovali takové, jaké jsou – ne pro jejich zásluhy nebo výkony.

Tak i ty miluješ nás: ne podmíněně a neomezeně! Požehnej tedy, Otče, našim dětem, veď je svým svatým Duchem.

Dej, aby vyrůstaly s pocitem bezpečí a vlastní hodnoty, aby svým rodičům doma a svým učitelům ve škole prokazovaly respekt a úctu, aby svým spolužákům pomáhaly ochotně a jednaly jeden s druhým laskavě.

Pomáhej nám vést je k poznání, že bohatství ani lidská sláva nejsou v tomto životě to

nejdůležitější – protože tím nejdůležitějším je znát tebe, Bože, který mnoho odpouštíš a ochotně se sdílíš s těmi, kdo po tom touží.

Prosíme, Pane, i za nás, rodiče. Otevři naše srdce, abychom také my štědrě dávali svým dětem sebe a svůj čas – společný čas k tomu, abychom jim lépe rozuměli a znali je. Abychom viděli, co jim schází; plakali a smáli se s nimi, dokud o to stojí; a především jim byli dobrým a živým příkladem obětavé lásky k druhým, vzájemného pochopení a laskavosti, respektu i odpuštění.

Ty jsi, Pane, zdrojem moudrosti a síly. Dej, ať na te zapomináme zvláště

v těžkých dnech, kdy nás přemáhá únava a starosti. Ať vždy najdeme pokoj a radost v modlitbě. Ať naučíme dobré modlitbě naše děti. Amen.

Ježíši, děkuji ti, že můžu poznávat nové věci skrze své učitele ve škole. Tys mi je dal. Prosím tě, aby svoje povolání dělali s láskou k nám. Požehnej jim a jejich rodinám.

Děkuji ti, Pane, za spolužáky. Uč mě, abych je měl všechny rád, jako je máš rád ty.

A když přijdou hádky a neshody, prosím tě, ať si vždycky uvědomím, jak by ses choval v takové situaci ty. Pomáhej mi, ať tak jedním. Ať se při každé zkoušce zachovám poctivě.

Prosím tě také za rodiče a jejich trpělivost se mnou. Ať jim pomáhám a nevyvolám zbytečné konflikty.

Ježíši, zehnej celé naší škole i školám, které budu v budoucnu navštěvovat. Amen

převzato z internetu

Nová tvář knihovny

Naše farní knihovna prošla rozsáhlou rekonstrukcí a je moc pěkná. A je taky bohatá, celkem je tady 2 339 knih!

Nabídka je velmi pestrá – najdete tu nejen duchovní knihy, ale i různé příběhy, rozhovory, dobrodružnou literaturu, fantazy, cestopisy, klasiku českou i světovou, detektivky, humoristické knihy, encyklopedie, knihy o výchově, o historii, sportu...

Samozřejmě i knížky pro děti a mládež, např. komiksy.

Jsou tady také DVD a CD – přednášky, filmy apod.

Nově bude knihovna otevřena vždy ve středu po dětské mši.

Zveme všechny – přijďte si vybrat ☺

H. Turgeonová, J. Wrightová: Nevyspalá generace Nakl. Mladá fronta, 336 str.

Nedostatek spánku je tichý, nebezpečný fenomén současnosti, který významně ovlivňuje fyzický a duševní vývoj dospívajících. Nevyspalá generace musí bojovat s všudypřítomnými obrazovkami, návykovosti

sociálních sítí, studijními nároky i sklonem k pozdějšímu usínání. Lékařky a zároveň autorky knihy upozorňují na to, že spousta teenagerů potřebuje biologicky více spánku než jejich mladší sourozenci, ale ve skutečnosti se jim ho dostává méně. Pokud však rodič tápe, jak svému potomkovi vysvětlit, že ho do postele posíláte dřív jen pro jeho vlastní dobro, je tato kniha právě pro vás.

Roman Kulich: Devět křížů

Nakl. Argo, 236 stran

Je víkend a Adam, Veronika a jejich dvě děti vyráží na víkend do ZOO. V autě

panuje napětí, které se daří rozptýlit aspoň vyprávěním napínavého příběhu z dávné minulosti. Proč stojí u dálnice devět křížů? A je to všechno pravda? Co všechno? Všechno!

*V tomto Okénku uvádíme místo úryvku z knihy zajímavou recenzi na knihu **Bílá Voda**, která byla představena v minulém Čestě.*

UŽ SE MI TO DLOUHO NESTALO...

Dobrá! Po několika letech opět k moři. Balím jen pár věcí, spát budeme v autě. Nějaké jídlo, drogerii, oblečení, i když v kempu, kam míříme, to nebude moc po-

třeba. A taky tlustou šedou knihu. Fakt tlustou! Zkusím tam číst a pak se uvidí. Tohle mám tak na celé prázdniny.

Přijeli jsme po několika hodinách „do ráje“. Ticho, klid, žádná silnice, žádná hudba. Kemp na konci světa. Tedy spíš na konci ostrova. Nejtěžší úkol, který je tu potřeba splnit, je odejít na pláž a už tam zůstat. Docela se nám to daří a jde to celkem samo. Nemohu se nabažít toho klidu, tak si začnu trochu číst. Šumí vlnky modrého Jadranu jedna za druhou jako stránky v tlusté šedé knížce. A najednou...

Už se mi dlouho nestalo...

Není to kniha k večernímu čtení do postele. Doporučuji vyhradit si na ni tak týden absolutního nicnedělání, protože Bílá Voda vám nedovolí dělat vůbec nic. Trvalo mi to čtyři celé dny v kuse. A nešlo přestat číst.

Jak postupovalo sluníčko od východu k západu a čím víc jsem odpočívala, tím víc mě fackoval tenhle příběh. Rozhlídnu se kolem sebe, a všude ráj, ponořím se do stránek a tam... bouře, utrpení, mučení, kriminál, zrada, totalita a taky... bestie.

Skočím do vody a pak zase zpátky do „Vody“. A tam pro změnu: naděje, zázrak, tajemství, narození, víra, trpělivost, převrat, obrácení

a taky... Láska. Všechno se to střídá a letí. A při tom všem není možné emoce zastavit. Šumí moře, všude klid. Náhle vykřiknu: „Svině jedny!“ Omlouvám se. Už to nešlo zadržet být zticha. Tolik nespravedlnosti! Rozhlédnu se kolem sebe a vidím pár opalujících se lidí, jak se na mě divně koukají. Rozbrečela jsem se.

Jsem naprosto v nervu, přeležela jsem si ruku a, pomoc, teď mám pocit, že nemám ruku. Ufff, mám! To ne já, díky Bohu!

...Už se mi to dlouho nestalo... ta kniha bolí!

Když jsem byla tak zhruba za půlku, najednou mi začalo být jasné, že se něco stalo i uvnitř mě samotné. A věci, které mi byly doteď tak trochu jedno, mi najednou daly další facku.

Možná, že to bylo tím požárem v polovině knihy, nebo nevím, čím to bylo. Ale je to pro mě hodně dusivé. Nedá se v tom dýchat. Je to i plačtivé, štípou z toho oči. Překonám se, seberu všechny síly a čtu, čtu... až do konce. A nemohu uvěřit svým vlastním očím. Jsem v šoku. Ze závěru knihy i z poselství, které vzkazuje všem čtenářům. Po zbytek volných dní však nemohu tento příběh vypustit z hlavy. Je to příliš silné.

Léto se blíží ke konci. Mám ještě pár dní volno, a tak se na závěr nabízí ještě nějaký výlet. A nemusím dlouho přemýšlet, kam bych se chtěla podívat. Chci to tam vidět. Přijíždíme do Bílé Vody jako i další literární turisté. Říkáme jim P.Č. (pozor, četli). Jsou stejní jako já a zvědaví, kde to bylo. Stejně jako oni si prohlížím hřbitov plný nekonečných náhrobků řádových sester osázených růžemi. Pak náves, muzeum, kostel, psychiatrickou léčebnu, klášter. Duch toho místa mi připomíná větu z knihy: „Někdy musí něco zemřít, aby se mohlo něco nového narodit.“ Sestry už tu nejsou, ale jejich hroby voní a lidé mohou přijít a mohou přičichnout, mohou přemýšlet.

*Markéta Kartáková
připravila M. Červenková*

Bezpečí v jeho náručí 3 způsoby modlitby

Znáte recepty na jídlo? Určitě. Vaříme z nich všichni. Nebo alespoň ve chvíli, kdy se vařit učíme. Ať už využíváme “kuchařku” nebo využíváme rady od přátel, pokaždé se něčím řídíme. Jakmile jsme zkušenější, už vše zvládáme sami. Platí to i pro osobní život a rozvoj ve vztahu s Bohem. Hodně toho dostaneme už jako malí v náboženství, v kostele při promluvě nebo od rodičů. Naše cesta se však postupně vyvíjí. Já jsem se rozhodl jít jiným směrem. Nebudu již využívat tři praktické rady z plánu, které nabízí aplikace Bible Youversion, ale přesunu se do literatury, k radám zkušených jezuitů. Zmíním tři způsoby modlitby, které nám mohou pomoci k dobré modlitbě, také rozjímat nad Bibli, ale i nad naším osobním životem.

NĚKOLIK RAD DO ZAČÁTKU...

Modlitba je natolik efektivní, nakolik je kvalitní naše příprava. Sám využívám rady od jezuitů běžné ve svém životě. Pro modlitbu je třeba využívat pevný čas. Každý si dokážeme v nabitém dni najít prostor. Ať už vynecháme zprávy nebo projížďení internetu. Pro příklad. Teď si zvolím, že se budu modlit ráno. Pokud tedy najdu dvě nebo tři minuty, pročtu si text už večer předtím, abych byl ráno na modlitbu lépe připraven (tahle rada je důležitá především u 2. způsobu modlitby). Když je ta možnost, doporučuje se neměnit místo modlitby, ale zůstat na jednom místě (toto platí pro jakýkoliv typ modlitby či rozjímání). Dů-

ležitá pro modlitbu je také poloha. Určitě není dobré ležet, ale najít takovou polohu, při které se dobře soustředí a nevyrušuje nás například bolest. Věřím, že dokážeme dospěle uvažovat a přizpůsobit své individuální potřeby modlitbě, abychom se cítili pohodlně, ale zároveň přesunuli veškerou energii do soustředění.

LECTIO DIVINA

Jde o rozjímavou četbu Bible, propojení četby biblického textu s vlastní modlitbou. Čtu úryvek z Písma až do chvíle, než ve mně začne silně rezonovat nějaké slovo, úryvek či fráze. Mohu text přečíst klidně několikrát. Modlitba je hodně spontánní, ale může se stát, že nás neosloví nic. I to se stane. Ve

chvíli, kdy ale slovo naleznu, opakuji si ho. Nejlépe se zavřenými očima. A zkoumám, co ve mně vzbuzuje. Jaké pocity, staré rány, cokoliv. Následně o tom chvíli mluvím s Bohem. Jedno pravidlo zní: “Nečti Bibli, nech, ať Bible čte tebe.”

MODLITBA S VYUŽITÍM PŘEDSTAVIVOSTI

Zde se nám bude hodit vyhrazený delší čas. Snažím se ponořit do děje úryvku Písma, který jsem přečetl. Nejsem jen divák v kině, vplynu do samotného děje, stávám se jeho součástí. Postupně sleduji, jaké části mé minulosti, mých vlastností nebo pocitů se představivost dotýká, nechám se dějem tzv. unášet.

EXAMEN

Sv. Ignác z Loyoly říkával, že pokud jezuita zapomene na jakoukoliv modlitbu během dne, tuhle by vynechat nikdy neměl. Examen se označuje jako zpytování svědomí. Ale zde veškerá podobnost se zpytováním svědomí končí. Examen není pouze vyznání hříchů. Často se může stát, že v Examenu sklouzneme k tzv. “morálnímu účetnictví” dle předlohy Starého zákona. Examen však není rozlišování mezi “dobrým” a “špatným”. Jsou tu jiné dva pilíře. A to rozlišování mezi “dobrým” a “ještě lepším”. Co nás vede k cíli, tedy duchovnímu pokoji? Jaké postoje, činnos-

ti mě během dne od cíle odváděly? Jaké myšlenky a emoce plnily moje srdce? Jaké úspěchy, třeba i malé, provázely můj uběhlý den? Examen se doporučuje dělat před spaním každý den. V Examenu totiž prožíváme celý den nanovo a uvědomujeme si, kde Bůh působil, jak k nám mluvil...

Nabídl jsem souhrn modliteb pro každodenní potřeby. Důležité je, že u žádných z nich nemusíme trávit hodiny. Stačí 15 minut, ne-li méně. Modlitba má však spoustu potřeb a já je popsal velmi jednoduše a stručně. Detailněji si modlitby a jejich procesy představíme v dalších dílech.

ZDROJE:

- MARTIN, James SJ. **Jezuitský návod (téměř) na všechno.** 2018
- MARTIN, James SJ. **Jezuitský návod na modlitbu: Pro domácí duchovní obnovu.** 2021
- THIBODEAUX, Mark E. SJ. **Schůzky s živým Bohem: Objevování ignaciánského examenu.** 2021
- PRÍVARA, Samuel a BAŇDOUCH, Pavel. **Rozhoduj se jako jezuita: Krátký průvodce ignaciánským rozlišováním.** 2022

*připravil
Zdeněk Sklenský*

Cestička

Orelský letní KEMP

Orelský letní Kemp dětem nabídl velmi pestrý program. V krásné přírodě Vísek u Letovic byla hlavní náplní celotáborová hra, ale i mnoho jiných aktivit. Pro táborníky měli vedoucí připravené množství her a pro přemýšlivé každodenní šifry. Některé večery jsme u tábora hráli na kytary a zpívali, jindy si děti připravily večerníčky.

V noci si děti vyzkoušely noční hlídky a také tábor uhájily před vetřelci! Velmi oblíbený paintball jsme letos doplnili návštěvou krásného zámku v Lysicích.

Atmosféra tábora byla letos opravdu krásná, k čemuž přispěly velkou měrou děti, které se k sobě chovaly velmi hezky a laskavě. K tomu se sešla parta veselých

a pracovitých vedoucích, takže se dětem vlastně ani nechtělo domů.

I letos jsme se vydali do místního kostela na mši. Když jsme se blížili, bylo všude ticho a liduprázdno. U kostela se vše vyjasnilo - mše je z důvodu 1. svatého přijímání posunuta. Čas do mše jsme vyplnili hrami a na druhý pokus jsme mohli zažít

atmosféru přijímání v jiné farnosti.

Opravdu rád bych poděkoval všem vedoucím a kuchařům za krásný týden. Čas

o prázdninách je vzácný, ale stálo to za to. Děkuji také vedení Orla a našim rodinám, které nás v pořádání tábora podporují a pomáhají nám.

V neposlední řadě děkuji také rodičům a prarodičům, kteří přispěli množstvím naturálií.☺

Termín Letního KEMPU 2024: 18. - 27. července 2024. Kapacita tábora bude omezena na 24 dětí - kvůli lepšímu a osobnějšímu zážitku dětí. Přihlašování bude možné od ledna 2024.

Vstupte do světa našeho tábora a navštivte **Výstavu Orelského letního KEMPU**, která se uskuteční **v neděli 15. října 2023** od 15 do 18 hodin na Orlovně.

*za tým
Orelského letního KEMPU
Jakub Košutek*

Orelský stanový tábor

Tak jako každý rok se i letos na začátku prázdnin sešlo spoustu odvážných táborníků na Orelském stanovém táboře v Břestku. Hned první den jsme začali se seznamováním. Přeci jen byla potřeba trochu zopakovat jména po tom roce... Celý tábor se nesl v duchu Survivoru. Každý den jsme soutěžili. V dopolední hře o výhodu do odpolední hry, ve které pak děti soutěžily

o imunitu. Ta se hodila do večerního rituálu, kde děti anonymně hlasovaly o tom, které dva týmy proti sobě půjdou do duelu. Duely byly vždy napínavé, protože tým, který prohrál, dostal trest. A to většinou službu v kuchyni na následující den, což nikdo opravdu nechtěl. Letos si zasoutěžili i vedoucí, protože pro ně dva starší ostřílení vedoucí připravili večerní program v podobě

různých her. Celkově čas na táboře je jako vždy nezapomenutelný. Už se těším na příští rok!

TÁBOR OČIMA DĚTÍ:

Líbilo se mi téma tábora. Hry mi přišly náročné, ale to zas až tak nevádí. Strava byla v pohodě.

táborník

Tábor jsem si tento rok moc užila, hlavně díky skvělému nápadu na téma Survi-

vor. Moc mě bavily kmenové rady, duely, survivorské hry a zakončení zhasnutím ohně. Myslím, že za všechny účastníky můžu říct, že to bylo super a děkujeme všem vedoucím.

Nelča

Tábor byl zábavný, moc mne bavil. Některé hry však byly trochu náročné, ale to k táboru patří.

Peťa

Líbí se mi, že je celý den nabitý programem a nikdy se nennudíme. Mám moc ráda hry, ale občas jsou hodně náročné, ale i přesto zábavné. Takže bych tam jela znovu, protože je to nezapomenutelný zážitek.

tábornice

Letošní tábor byl moc super, jenom nebyla hymna. Pochodák byl super a mše byla moc pěkná.

Bruno a Marián

Tento tábor (tak jako všechny) jsem si moc užila. Každý den jsme hráli super hry na téma Survivor. Měli jsme skvělé kolektivy a akční vedoucí. Za mě byl tábor moc fajn a děkujeme všem organizátorům za možnost to všecko zažít.

Zuzka

Letošní tábor jsem si moc užil, a to i proto, že byl na téma Survivor. Nejvíce se mi líbila hra kradení věcí, kde jsme měli seznam věcí a ty jsme museli ukrást. Chtěl bych poděkovat vedoucím za skvělý program a za čas, který nám věnovali.

JT

připravila K. Sklenská

Orelský příměstský tábor

Orelský příměstský tábor letos čerpal z tématu knihy Hořící most od Johna Flannagana, která líčí dobrodružství hraničářského učně Willa a jeho přátel.

Naši táborníci byli přijati za hraničářské učně hned první den, ale k hraničářským cnostem, že se při hrách nepodvádí a že se k sobě chováme hezky a pomáháme si, se musela řada dětí teprve propracovat. Máme velkou radost, že se jim to více či méně podařilo. Příležitostí učit se tomu měly děti dostatek – při táborových hrách v lese, na poli, mezi „búdama“ a v dědině i při drobnějších hrách v tábořišti.

V našem prostředí a v naší společnosti prý můžeme leckdy náš čas považovat za větší jmění než peníze. Při vedení dětí a na táborech zvlášť musí vedoucí a asistenti nejen svůj čas darovat, ale někdy i překonat sebe a podřídit se tomu, co zrovna vyžaduje táborový program, děti, ostatní vedoucí, počasí apod. Proto si vážíme vedoucích a asistentů, kteří darovali svůj čas mladším kamarádům a pomohli pro ně vytvořit všechny orelské tábory včetně příměstského.

Vedoucím i dětem přejeme, aby jim v srdci zůstala odvaha hraničářů bojovat proti zlému

v nás i kolem nás a děkujeme všem, kteří nás jakkoli podpořili!

*za Orel jednotu Dolní Bojanovice
Petra Straková*

Ministrantský tábor 2023

V pondělí 28. srpna ve 14:00 se ve farní stodole začali scházet ministranti z Dolních Bojanovic a Josefova, aby prožili „nejlepší zážitek z prázdnin“.

Hned první den, když jsme se ubytovali, nám hlavní vedoucí zadali první hru, která spočívala v tom, že každý dostal papírek s názvem zvířete (např.: tučňák, vlk, had) a poté jsme se podle zvuků zadaného zvířete rozdělili do skupin, jestli jsme ptáci, savci nebo plazi. Měli jsme různá jména skupin např. Kůlovci, Borci a Mikíci.

Naše téma celého tábora bylo provázeno sv. Františkem z Assisi, se kterým jsme putovali do „Říma“ (do Mutěnic ☺). Což byla naše další hra a zároveň túra, která byla „dlouhá“ a dalo by se říct, že pro někoho až náročná. Cestou zpátky nás vezl do tábora o. Petr farním autem, jelikož jsme se nacházeli u kostela v „Římě“ a museli jsme spěchat

na mši svatou do Bojanovic, kterou jsme stihli v pořádku, a ještě jsme si dali meloun.

Další den jsme se vydali na cestu ke Kohútku, kde jsme hráli vlajkovanou („capture the flag“) proti vedoucím. Hra byla dlouhá a skoro nekonečná, až se stala nehoda jednomu z vedoucích, kterého bodla včela do rtu. Vše dopadlo dobře a vedoucí se uzdravil. Táborníci vyhráli 1:0 proti vedoucím. Vrátili jsme se včas na oběd a odpoledne jsme šli hrát baseball, který nám šel moc dobře (až na pár výjimek☺).

Středeční večerní mši svatou to končilo, pak jsme se na faře rozloučili, dostali jsme odměny a šli jsme spokojeně domů.

Děkujeme všem vedoucím, kuchařkám, o. Petrovi za dobrá jídla, programy, hry, filmy, ochotu, pomoc a dobrou náladu.

za ministranty Martin a Sebastian

KDO BYL SVATÝ VÁCLAV?

Svátek sv. Václava slaví křesťané 28. září. Pro občany České republiky je tento den státním svátkem. Mnoho lidí však ani neví, kdo to sv. Václav byl. Co bychom o této osobnosti měli vědět? Odpověz na otázky a písmena u správné odpovědi napiš dolů do tajenky. Dozvíš se, kdo byl sv. Václav.

1. Sv. Václav žil v:

KD – 8. století
BO – 9. století
OD – 10. století

2. Pocházel z rodu:

OS – Lucemburků
VÁ – Přemyslovců
MÍ – Slavíkovců

3. Ve víře ho vychovávala babička:

ÁČ – Anežka
ŠE – Drahomíra
ŽN – Ludmila

4. Po svém otci panoval jako:

ÝA – český kníže
MÁ – český král
OH – český císař

5. Byl znám tím, že vykupoval:

NE – obilí
MO – otroky
UM – ovčí vlnu

6. Pro svou zemi usiloval o:

SÍ – větší území
BÝ – zdravotní péči
UD – mír

7. Jeho smrt způsobil bratr:

RÝ – Boleslav
KÉ – Vratislav
FÓ – Spytihněv

8. Byl zavražděn ve Staré Boleslavi:

PL – v hradní kapli
VL – u vrat kostela
ŠL – v zahradě

9. Jeho ostatky jsou v Praze v chrámu:

AP – sv. Ignáce
AK – sv. Mikuláše
AD – sv. Víta

10. Je uctíván jako ochránce:

AT – Braniborska
AŘ – Čech
OT – Moravy

TAJENKA: SVATÝ VÁCLAV BYL

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

PRO ZASMÁNÍ

Svatý Petr uslyší klepání na nebeskou bránu, otevře a uvidí tam stát muže. Než se ho stačí na cokoli zeptat, muž zmizí. Po chvíli se klepání ozve znovu. Když svatý Petr otevře, stojí před ním tentýž muž, ale v příští vteřině zmizí. „Poslyšte“ zavolá za ním svatý Petr. „Vy si ze mě děláte srandu, nebo co?“ „Ne,“ ozve se v dále, „oni se mě snaží vzkřísit.“

Had přemlouvá Evu: „Evo, vezmi si jablko, poznáš rozdíl mezi dobrým a zlým.“ Eva: „Nevezmu.“ Had: „Vezmi si jablko, budeš jako Bůh.“ Eva: „Nevezmu.“ Had si odevzdaně povzdechne: „...a nejsou v něm žádné kalorie...“ „Chramst...“

„Koupila jsem si nové zrcadlo,“ svěruje se dáma v letech své přítelkyni: „Představ si, že teď vyrábějí nějaká horší zrcadla než před dvaceti lety. Tenkrát byla radost se do něj podívat.“

Malý Martin povídá své mamince po cestě z kostela: „Už vím, čím budu, až budu velký. Budu farářem.“ „A jak jsi na to přišel?“ „Jednoduše. Stejně musím chodit do kostela. Myslím, že bude zábavnější stát vpředu, říkat lidem, co chci, než jen tiše sedět a poslouchat.“

Ve škole: „Proč odlétají čápi do jižních krajů?“ „Protože černoši chtějí mít také děti.“ ☺

Učitelka se ptá Pepíčka: „Co nám můžeš povědět o vlaštovkách?“ „To jsou velice moudří ptáci – jak začne škola, odlétají do jižních krajů.“

Starší kněz je obklopen ministranty, kteří se předvádějí, jak jsou sportovně zdatní. První udělá tři kotouly, další chodí po rukou, jiný dělá kliky a všichni společně říkají „To, otče, už nedokážete.“ Kněz reaguje protiútokem. Vyndá zubní protézu a zacvaká s ní. A prohodí: „A to zase nedokážete vy, kluci!“

Na oxfordské gramatické soutěži, které se zúčastnilo 200 lidí, bylo nutné vyjádřit myšlenku „klid, mír, štěstí“ jednou větou. Vítězem se stal muž, který napsal: „Manželka spí.“ Sklidil bouřlivé ovace. A ženatý předseda poroty řekl se slzami v očích „Génius“.

DUCHOVNÍ HUDBA SVATOVÁCLAVSKÉ HODY 2023

NEDĚLE 1. 10. 10:00

V. KAFKA: MISSA IN HONOREM SANCTI VENCESLAI

P. VRBACKÝ- O. MÚČKA: ALELUJA

CHORÁL: SVATÝ VÁCLAVE

ŮČINKUJE: SVATOVÁCLAVSKÝ SBOR A ORCHESTR
Z DOLNÍCH BOJANOVIC SE SVÝMI SÓLISTY

ŘÍDÍ: LUCIE ŠKRHÁKOVÁ

V letošním roce si připomínáme sté výročí od narození učitele, regenschori a zakladatele hudebního kursu a následně LŠU v Dolních Bojanovicích, **PAVLA JANEČKA**. Při této příležitosti za něj byla 25. června sloužena mše.

Po absolvování základní vojenské služby r. 1952 začal působit na LŠU v Hodoníně. Ve své profesi byl velmi důsledný a přísný. Přesto na něj nejen bývalí žáci rádi vzpomínají. Zasloužil se o sjednocení

a rozšíření chrámového sboru a orchestru, stal se spoluzakladatelem Podlužácké dechovky - pozdějších Bojanů. Aktivně se podílel na kulturním životě nejen v naší obci.

30. listopadu 1992 převzal na Karlově univerzitě v Praze medaili J. A. Komenského za celoživotní činnost a rozvoj hudební výchovy v obci. Napsal dvě odborné publikace – „Hudební nauka“ a „Přehled dějin evropské hudební tvorby“. Podílel se na publikaci „Dol-

ní Bojanovice“ a „Farnost Dolní Bojanovice ve XX. století“. Pracoval v redakční radě farního časopisu Cesta a přispíval i do obecního Zpravodaje.

CESTA • Zpravodaj při kostele sv. Václava. Vydává Římskokatolická farnost Dolní Bojanovice.

Šéfredaktor A. Tlachová. • Redakční rada. B. Bilíková, A. Červenková,

M. Červenková, K. Košutková, P. Martinek a Z. Sklenský.

Schránka pro el. příspěvky: cesta.db@seznam.cz

Redakční rada si vyhrazuje právo na úpravu článků.

Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Náklad 800 kusů. Tisk LELKA Dolní Bojanovice

NEPRODEJNÉ.